Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

11-9-52

KUIFJE

37

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

GERAKEN DE DRIE JONGENS IN VEILIGE HAVEN?...

(Zie verhaal in dit nummer.)

Slecht Karakter

FRANS DE ROVER is percies een tonneke. « Die wordt met de dag meer volmaakt, want de meester heeft ons toch geleerd dat de bol de volmaakste vorm is », zo lachte Dirk Dijckmans. En hij had succes met zijn geestigheid bij de mannen van de vierde. En sinds dat moment noemde Dirk de dikke Frans niet anders meer dan de Ton, en vele jongens namen het gebruik van die bijnaam over.

Een bijnaam is gauw gegeven en gaat dikwijls lang mee. Er zijn mensen die er van heel hun leven niet meer afgeraken. De enen dragen het zich niet aan. De anderen kunnen het eenvoudig niet verdragen, dat men hen achter de rug, en soms zelfs in hun bijzijn met een of andere dwaze of kleinerende bijnaam al dan niet bewust plaagt.

Het zijn meestal steeds dezelfde jongens die hun kameraden met bijnamen bedenken. Let daar maar eens op. En die « fantasierijke » kerels die met een bijnaam klaar staan voor iedereen, hebben er doorgaans veel succes mee.

Kuifjesvrienden geven geen spotnamen. Kuifjesvrienden gebruiken geen spotnamen voor hun makkers. Want dit is een gebrek aan kameraadschap.

— Spotnamen geven is een bewijs van een slecht karakter.
— Spotnamen gebruiken is een teken van gebrek aan karakter.

Kuifjesvrienden hebben geen slecht karakter. Ze hebben karakter zonder meer. Dus geven, noch gebruiken zij spotnamen voor hun makkers !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Vooreerst moet ik hier nog enkele vrienden van de Schippersschool danken die niet vergeten hebben me een kaartje te sturen. Hier gaan dan hun namen : van Freddy Rottiers *kreeg ik een mooi gekleurd kaartje uit Eisden,* Willy De Wilde *lag met zijn boot te Gent toen hij er aan dacht er me ook eentje te sturen, de stempel van het kaartje van* G. Teirlinck *kon ik niet ontcijferen,* L. Nauwelaers *schreef me uit Nieuw-Lekkerland (Zuid Holland) en* Honoré de Winter *uit Nijmegen. Nogmaals hartelijk dank aan al mijn trouwe vrienden en tot binnenkort !*

Luc en Jozef De Preter, Mechelen. — Reeds weer naar school ? Het was echt jammer dat men niet meer tijd had toen jullie ons een bezoek gebracht hebben. We rekenen er stellig op jullie nog eens terug te zien. Stuur ons dan van te voren een kaartje, dan komt alles in orde. Beste groeten.

Bep Versteeg, Zeehospitium, Katwijk-aan-zee (Holland) is dertien jaar oud en zou graag corresponderen met een Belgische lezer van zijn ouderdom die ook postzegels verzamelt en ze zou willen ruilen. Men schrijve hem rechtstreeks.

Karel Dierickx, Gent. — Ik heb je gedichtje goed gelezen. Het is een goed versje. Oefen je verder en zend me dan je pennevruchten nog eens op. Misschien kan ik er wel eens eentje opnemen. Hartelijkste groeten.

Eric Claeys, Harelbeke. — Met mij gaat alles ook goed, en ik hoop van je ook hetzelfde ! Heb je een goed verlof gehad te Nieuwkapelle ? Tracht het nu tijdens het nieuwe schooljaar in de 6e moderne nog beter te doen dan vorig jaar ! Ik heb je een nieuwe rooster opgezonden.

MIJN LEERAAR ZOALS IK HEM WENS

Schets het uiterlijk zowel als het innerlijk portret van de ideale leraar, van de leraar zoals je er dit jaar een wensen zou. Je mag er zelfs een tekening bij maken ! Aan het werk, vrienden, en zorg dat we jullie antwoord hebben voor **Dinsdag 16 September !**
Voor 1500 frs of 100 gulden prijzen voor deze nieuwe vraag in onze reeks **Jullie krijgen het woord.**

Huguette Wante, Koninkshooikt. — Heb je je goed vermaakt tijdens het verlof in de Kempen ? Vergeet niet mee te doen aan ons nieuw onderzoek **Jullie krijgen het Woord,** waarvan de vraag op deze bladzijde verschijnt. Met mijn beste groeten.

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen :	*België*	*Buitenland en Belgisch Congo*
Abonnement van drie maanden	70.— frs	80.— frs
Abonnement van zes maanden	135.— frs	155.— frs
Abonnement één jaar	265.— frs	300.— frs

Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 3,50 per kwartaal.

Volgende week brengt KUIFJE
EEN BOEIENDE REPORTAGE :

ONDER HET ZUIDERKRUIS

★

Het dagboek van de Franse ontdekkingsreiziger ALBERT MAHUZIER die op dit ogenblik met zijn negen kinderen in Afrika verblijft.

EEN EXCLUSIVITEIT KUIFJE !

PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN

★

Wie

HET SALON VAN DE JEUGD

nog niet bezocht heeft, mag het niet langer uitstellen, want Zondag a.s. 14 September sluit het reeds zijn deuren ! Vergeet niet dat er talrijke attracties voorzien zijn, en **Hergé** er **Donderdag,** van 15 tot 17 uur, zijn albums tekent, **Paul Cuvelier Zaterdag** a.s., van 15 tot 17 uur, en **Edgard Jacobs Zondag** van 15 tot 17 uur.

★

KUIFJE

inviteert al zijn lezers en vrienden en hun ouders om een bezoek te brengen aan zijn stand in het Salon.

★

MEN ZEGGE HET VOORT !

DE VOLGENDE WEEK :

Een nieuw tekenverhaal dat jullie zal bevallen !

DE CHINEES MET DE RODE MANTEL

door RAYMOND REDING

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori, die sliep terwijl de Hollandse vloot terug in zee stak, werd door Spaanse piraten gevangen genomen en naar de gouverneur geleid. Cori weigerde te zeggen vanwaar hij kwam en hoe hij op dat eiland geraakte...

(Wordt voortgezet.)

BOLLEKE en zijn hond SNOLLEKE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

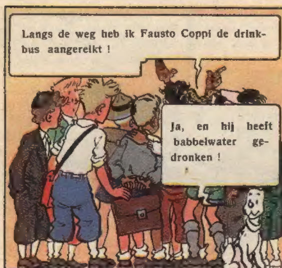

Tijl Uilenspiegel

Riesenkraft, een landsknecht, werd door de Spanjaarden gevangen genomen en verneemt dat zij het schip willen kelderen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

Lees dit eerst :
Enkele jongelui, die een plezierreis maakten in 1914, werden door een Duits kaperschip gevangen genomen en daarna afgezet op een eiland in de Stille Oceaan. Ze werden op een Maorieiland met open armen ontvangen. Enkele maanden later bemerkten ze een Australische torpedojager, die hen aan boord neemt.

EEN HEEL JAAR VACANTIE

AVONTURENROMAN DOOR
YVES DUVAL

GEILLUSTREERD DOOR
A. WEINBERG

ONS LAATSTE AVONTUUR

JOHN GORDON, de commandant van de « Adelaïde », verwelkomde ons hartelijk. Het was een typische zeeman met een breed gezicht, een huid als gekookte hesp en kleine, levendige grijze ogen. Hij bracht ons onder, zo goed en zo kwaad het ging, in twee nauwe kamertjes, die de jonge aspirant-officieren ons vriendelijk hadden afgestaan. Vele officieren en matrozen waren niet ouder dan wij en de vriendschap was spoedig gesloten.

Twintig keer moesten we onze avonturen opnieuw vertellen en wij wilden steeds weer nieuws horen over ons land en de oorlog die nog steeds niet ten einde was. Tot onze grote verbazing hoorden we, dat heel de wereld, behalve het Amerikaanse vasteland, practisch in staat van oorlog was. Neen, dat hadden wij ons nooit kunnen indenken ! Bijna een jaar verkeerden we omtrent de politieke complicaties in de grootste onwetendheid en we raakten uit dat kluwen niet meer wijs. De laatste gebeurtenis was het kleur bekennen van de Italianen. Eerst bleven ze neutraal, nu stonden ze aan onze zijde...

Wij vernamen ook dat de « Kronprinz » (daar lag toch het begin van al onze avonturen), nog steeds over de zeeën zwalpte. Enkele maanden geleden had dit Duitse kaperschip op een nacht de petroleumreservoirs van Madras, in Indië, onder vuur genomen. Het was een buitengewone onderneming en de Engelsen zelf stonden er voor in bewondering. Hun sportiviteit haalde bij hen, ook in oorlogstijd, de overhand. Commandant John Gordon brandde van verlangen zich met zulk een tegenstander te meten.

Zoals heel de Australisch- en Nieuw-Zeelandse vloot had de « Adelaïde » de opdracht de Zuidelijke Zeeën van de twee of drie Duitse kapers, wier aanwezigheid gemeld was, te zuiveren. In zigzaglijn zocht de kleine torpedojager dan ook de zee af...

Wij bleven bijna bestendig in het ruim, daar het dek van een destroyer, dat dicht tegen het water ligt, bij grote snelheid geen verblijfplaats voor landrotten is. Voortdurend rollen er grote golven over en wat niet vast staat, wordt weggespoeld.

Over een tiental dagen zou de opdracht van de « Adelaïde » ten einde lopen en zou het schip naar zijn haven, Palmerston in Australië, terugkeren om steenkool in te doen. Daar zouden wij meteen aan land gezet worden. De bemanning had ons linnen broeken en pull-overs geschonken. Ons wildenplunje — de Polynesische pareo — was immers niet de geschikte dracht op een vaartuig van Zijne Majesteit de Britse koning !

De dag na onze aankomst aan boord bracht me een grote verrassing. Een jonge zeeman overhandigde me met een fijne glimlach een dichtgesnoerde zak. Ik opende hem voorzichtig en.. twee paar vrolijke ogen knipperden tegen het schelle licht. Het waren mijn kleine apen Flik en Flok. De matroos vertelde me, dat het verdriet van de aapjes, op het ogenblik dat ik in de kano stapte, zo groot was dat hij het niet aanzien kon. Hij had de reglementen dan maar een keer overschreden ! Droogweg voegde hij er aan toe : « Zo het formeel verboden is dieren aan boord te nemen, bestaat er geen enkel reglement dat zegt hen overboord te gooien eens dat ze er zijn ! »

Het was een vriendelijke jongen en ik was hem erg dankbaar. Ik gaf hem twee echte parels. We hadden er allemaal een handvol, want op Hono Roeroe was het niet zeldzaam een parel in een oester te vinden. De matroos weigerde eerst. Hij beweerde dat het een heel fortuin was. Ik drong echter zolang aan tot hij ze aannam en van vreugde de spraak verloor. Hij zou een parel aan z'n verloofde en de andere aan z'n moeder schenken. Z'n meisje heette Mathilda en hij zou haar huwen zodra de oorlog ten einde was. En dat zou immers niet lang meer duren ! Ha, het was een kranige jongen !

Flik en Flok bezorgden ons heel wat vermaak. Zodra we onze hut verlieten om met de matrozen de maaltijd te gebruiken, stopten wij hen in de linnen zak. Ze mochten immers niet aan dek komen ! Ze raakten zo gewoon aan dat ritueel, dat ze uit eigen beweging in de zak sprongen, zodra men die toonde.

We verbleven reeds een week aan boord van de « Adelaïde » toen op een voormiddag, omstreeks tien uur, de electrische bellen het « gereed voor de strijd » aankondigden. Een officier daalde de trap af en riep ons toe : « Een onbekend schip werd aan stuurboord opgemerkt. Wij hebben de kapitein uitgenodigd de machines stil te leggen en z'n vlag te hijsen, doch het schip tracht te ontsnappen. Wij hebben de achtervolging ingezet. »

Het is me onmogelijk alle bijzonderheden van de strijd, die twee uur duurde, te vertellen. Wij konden immers niets zien, doch slechts horen. Vooreerst was daar het gezoef van de machines; de ketels werden waarschijnlijk gloeiend gestookt, dan een kanonvuur vlug en heftig, onderbroken door slagen die elkaar minder vlug opvolgden, doch machtiger en zwaarder dreunden. Heel het schip trilde en beefde er van. Later vernamen we van een Australische officier, dat wij de beroemde « Kronprinz » van onze oude vriend baron von Falkenberg hadden nagezet... Onze kleine destroyer kon alleen zijn snelheid in de strijd werpen. De Duitse kruiser was zwaarder en langzamer, doch bezat zwaarder geschut. Zijn kanonnen droegen heel ver...

De tactiek van Gordon bestond er in de kruiser te naderen en door zeer behendige manoeuvres, zelf de slagen te ontwijken. De Australiër gelukte in zijn opzet. De « Kronprinz » werd in het levend deel zo zwaar getroffen, dat hij naar bakboord gevaarlijk overhelde en de bemanning het bevel kreeg de reddingssloepen uit te zetten. Alleen op de commandobrug stond baron von Falkenberg. Met zijn schip, de vlag in top, zou hij vergaan. Op het laatste ogenblik, toen het water de reling haast bereikte, had een laatste schot van onze destroyer de zinkende kruiser zo heftig geschud, dat de dappere commandant er door in zee geslingerd werd...

Nog geheel verdoofd door het kanongebulder deelde John Gordon ons mede, dat hij tevreden was, omdat hij de lijst van z'n buit had kunnen aanvullen met de « Kronprinz », de zo beruchte kaper, en omdat hij al zijn vijanden gaaf en gezond had kunnen oppikken. Wij hadden het genoegen vast te stellen dat onze oude gevangenenbewaarder, waarvoor wij een zekere sympathie niet konden ontveinzen, zelfs geen schrammetje had opgelopen.

Toen we hem als gevangene zagen voorbijkomen, druipend van het zeewater, doch kaarsrecht en waardig, fluisterde Firmin me toe :

— Arme, oude Victor ! Hij zal van uniform moeten verwisselen om z'n zegevierende intrede in onze hoofdstad te houden !

Drie dagen later ontscheepte de rhetoricaklasse van de kostschool van Ravendonk gaaf en gezond te Parmeston. In het Frans Consulaat kregen we onderdak en van hieruit werden onze ouders telegrafisch op de hoogte gebracht van de heuglijke gebeurtenis. Een week later waren we met de « Vincent Lizard », een schip van de Compagnie Française Transocéanique, op weg naar Marseille. Dat was het einde van dat boeiende en ongewone avontuur dat ons tot man had gevormd.

Teruggekeerd in ons land, wachtte ons de oorlog. De oudsten, Firmin en Bert, werden onder de wapens geroepen. De vier anderen meldden zich als vrijwilligers. Meersman werd, wegens zijn dik buikje, bij de hulpdiensten ingelijfd en dat verveelde hem geweldig. Drie jaar lang dienden wij allen ons land op de verschillende slagvelden. Bert verloor zijn linkerarm...

Vijf en dertig jaar zijn er verlopen sedert onze onvergetelijke zeereis en onze vacantie op het eiland Hono Roeroe. Zes trouwe vrienden komen ieder jaar op dezelfde dag bij elkaar in De Gulden Kip, het restaurant van Fons Meersmans. Gedurende twaalf jaar dat wij hem nog mochten behouden, ontbrak Daelmans, onze oude en geliefde professor, nooit op dit broederlijk herdenkingsmaal. Voor ons — ik ben journalist geworden, Bertrand is een beroemd beeldhouwer en Erik is luitenant-kolonel van de artillerie — was het niet moeilijk telkens aanwezig te zijn, daar we alle drie in of rond de hoofdstad wonen. Voor Firmin — die thans het groot landbouwbedrijf van zijn ouders bestuurt, betekent het een een hele reis evenals voor Bert, hulpconservator aan het Wetenschappelijk Museum van Algiers. Nooit echter ontbrak er één van de zes Papoea's op dat klein, jaarlijks banket. Hiervoor moest alles zwichten, iedereen wou op post zijn.

Telkens weer vertellen we met vreugde en ook met een tikje weemoed onze oude herinneringen en we weten allen dat het Taïtiaans spreekwoord : « Zij die eens het Australische land gekend hebben, voelen in hun hart steeds het heimwee van de banneling » waarheid bevat.

Indien jullie willen weten wat er van Flik en Flok geworden is, ga dan naar De Gulden Kip. Achter de toonbank zullen jullie dan een grote, dikke man zien. Heb geen schrik, het is geen menseneter, het is de goedhartige, vriendelijke Meersmans. Zeg hem dat je van mijnentwege komt en hij zal je in de eetzaal een glazen vitrine tonen waarin de opgevulde, kleine apen staan. In hun kleine, vinnige ogen ontwaart men nog steeds een weerschijn van de pracht van de Zuidzee eilanden.

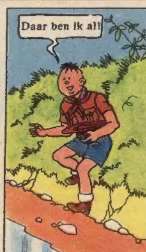
Drie jaar lang dienden wij ons land op de verschillende slagvelden...

EINDE

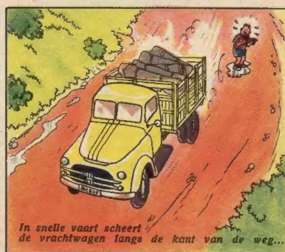

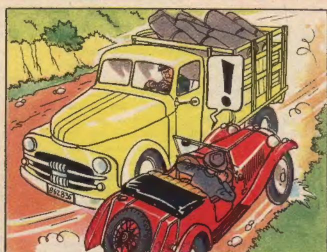

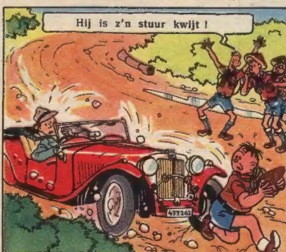

(Wordt voortgezet.)

Geef me water

AT gebeurt er? vroeg Jan, die met een schok ontwaakte.

Een matroos beukte met de vuisten op de deuren van de passagiershutten van de « Commandant Lambert » en riep :

— Trek de zwemvesten aan ! Iedereen op de brug !

Jan wipte uit zijn kooi. Het schip schommelde geweldig en het licht was uitgedoofd. In het donker tastte hij naar zijn kleren en trok zijn zwemvest, opgevuld met kurk, aan. Waar zou oom Ferdinand zijn ? Z'n kooi was leeg... Langzaam sukkelde Jan door de gang naar de brug. Overal liepen er passagiers over en weer. Ze deden hun best om zich min of meer aan de bevelen te houden die de kapitein hen, bij middel van een geluidsversterker, toeschreeuwde. Het stampen van de machines hoorde men niet meer. De zee en de wind overstemden alles.

Op de kampanje was Jan blijven staan om even op adem te komen. Plotseling voelde hij dat er naast hem iets bewoog.

— Wie is daar ?

— Ik ben het, Willy, antwoordde een trillende stem.

— Willy ?

— Ja, ken je me niet meer ? Gisternamiddag heb ik nog geweend omdat je niet met me wou spelen.

— Ha, ja, natuurlijk ken ik je !

Bij het aan boord stappen had Jan die jongen van een jaar of zes-zeven aan de hand van een oude dame reeds opgemerkt. Jan, die dertien was, achtte het vanzelfsprekend beneden zijn waardigheid met zo'n zuigeling te spelen ! Ze hadden ook slechts twee dagen te varen en Jan had zich voorgenomen in die tijd het ene boek na het andere te verslinden. Lezen deed hij het liefst van al, en daar zijn oom het grootste deel van de dag in de bar doorbracht, kon hij dat ongestoord doen. Willy had vreselijk gehuild, omdat Jan hem veel te klein vond... Nu zaten ze daar met z'n tweeën in een hoekje op een schip, dat als een notedop op de woeste baren danste.

— Weet jij wat er aan de hand is ? vroeg Willy met bevende stem. Ik sliep al een hele tijd toen de hofmeester me uit het bed haalde en naar de brug leidde.

— Ik geloof dat de machines stuk zijn.

— Is dat gevaarlijk ?

— Ja, want het stormt. Men kan het schip niet besturen en het helt zo vreselijk, dat men zou menen, dat er een lek is ook..

— Ha, dan krijgen we misschien een echte schipbreuk zoals in de verhalen ! riep de andere geestdriftig.

— Hou je mond ! Je weet niet wat je zegt. Een schipbreuk is verschrikkelijk, zie je dat niet in.

Verhaal van J. P. NORTON

Tekeningen van R. REDING

— Wat doen jullie daar, jongens ?

— Waar moeten we heen, mijnheer ? vroeg Jan beleefd.

— In ieder geval kunnen jullie niet hier blijven ! Jullie staan in de weg ! Kom, kruip hier op en hou jullie koest tot het licht wordt !

De grijze schaduw die hun dat bevel gaf, liep naar de grote schoorsteen toe en de twee jongens kropen op het platform dat men hen aangewezen had. Ze moesten er zich stevig aan vastklampen, want het schip schommelde van langs om heviger.

— Ik geloof dat het best ware stil de morgen af te wachten. Zodra het licht wordt kun jij je grootmoeder en ik mijn oom terugvinden. We mogen dan terug naar onze kajuiten en alles is voorbij.

— Jij niet dom, zei een andere kinderstem daarop. Jij goede raad geven.

— Wie is dat nu weer ? vroeg Jan nieuwsgierig.

— Ik ben het, Felix Mahoni.

Op het witte platform werd een kleine, zwarte negergestalte zichtbaar.

— Och ja ! Jij bent immers de schoenpoetser ?

— Ik ken hem, zei Willy daarop, we hebben gisteravond samen gebabbeld. Weet je dat nog Felix ?

— Felix niets meer weten. Felix bang.

Ondanks het feit dat de storm enigszins geluwd was, schokte het platform nu en dan heftig. Doorheen de mist zag men reeds vaag de omtrekken van de kampanje en de seinmast. Plotseling schreeuwde de kapitein iets en onmiddellijk nadien stortte er een geweldige golf over het schip. Het platform werd opgetild als een strohalm en het kraakte langs alle kanten. Een ogenblik waren de jongens ondergespoeld, dan hadden ze het gevoel met enkele planken, waaraan ze zich vastklampten, door de lucht te vliegen. Wanneer ze weer konden ademen en eens rond zich keken, wiegde het platform onder hun voeten op en af. Ze zagen geen kampanje en geen mast meer, doch bemerkten enkele tientallen meter rechts van hen lichtjes die tussen hemel en aarde dansten...

Wat doen jullie daar, jongens ?

★

— Wat is er met ons gebeurd ? vroeg Willy.

— Het platform waarop we zaten werd blijkbaar door de golf overboord geslagen, Willy, antwoordde Jan en sloeg zijn arm om de schouder van zijn jonge vriend.

— Waar is het schip ?

— Rechts van ons. Zie je het niet ? Het verwijdert zich...

— We moeten om hulp roepen !

— Dat ware nutteloos. Wie zou ons horen in die storm ? Die planken schijnen gelukkig erg stevig.

— Geen planken. Een vlot. Reddingsvlot, zei de neger.

— Maar waarachtig ! Zonder het te willen hebben wij een vlot meegenomen. Ik herinner me, dat het niet ver van de reddingssloepen lag. Wanneer er in de sloepen geen plaats genoeg is, laat men vlotten neer in tijd van nood. We moeten hier eten en water op vinden !

Jan maakte van een ogenblik windstilte gebruik om het vlot te exploreren. Het was wel tien meter lang en had een mast, die men bij middel van kleine kabels kon optrekken. Bij deze mast vond Jan twee koffers. In de eerste staken kleren, in de tweede enkele dozen vlees, beschuiten en een kleine ton met drinkwater.

De windsterkte verminderde langzaam en de lichten van de « Commandant Lambert » verdwenen aan de horizon. Ja, de boot was weg en niemand had hun verdwijning opgemerkt...

— Ik zal ons vastbinden, zei Jan, je kunt nooit weten dat de zee opnieuw woeliger wordt en het zou al te erg zijn overboord te slingeren. We hebben hier de nodige touwen.

Stevig vastgemaakt aan de mast, vielen ze weldra van uitputting in slaap.

Toen ze ontwaakten, stond de zon reeds aan de hemel en de golven spoelden met zacht geklots tegen het vlot. Er was echter noch schip, noch kust te bespeuren; ze waren alleen op de wijde zee, wisten niet in welke richting ze moesten varen, hadden geen zeil of geen roeispanen, en konden slechts hopen dat ze door een schip zouden opgepikt worden...

— Het is niet zo erg als jullie denken, zei Jan om er de moed in te houden, de Golf van Gascogne, waar we thans zijn, wordt heel druk bevaren. We moeten het ten hoogste drie dagen uithouden. We hebben eten en drinken, en ik zal dit verdelen, want aan boord van ieder schip is er een kapitein nodig !

De twee anderen knikten instemmend.

— Er is niet veel plaats op ons vlot, maar we moeten iedere dag toch een paar energieke bewegingen maken, anders worden we stijf en stram.

We zullen alle liedjes zingen die we kennen en 's avonds bind ik jullie weer vast, dan kunnen we gerust slapen.

Eten was er genoeg, maar het tonnetje was slechts voor een vierde met drinkwater gevuld. Indien ze drie dagen op hun vlot moesten blijven, zo rekende Jan, dan kon hij ieder slechts twee bekers water per dag geven. Dat was erg weinig...

De zon was schroeiend heet, maar toch was de eerste dag plezierig, omdat ze om de beurt een lied zongen. Vooral de liedjes van Felix waren grappig. Willy en

water!...

Jan hielden soms hun buik vast van het lachen. Tegen de avond begon Willy over dorst te klagen... En hoe verliep de tweede en de derde dag? De zee bleef leeg, heinde en verre geen schip te bespeuren. Het negertje zweeg nu. Op al de vragen die Jan hem stelde antwoordde hij slechts :

— Felix heeft pijn.

Willy weende stilletjes, de hitte martelde hem en hij wou drinken, drinken.

— Water, Jan, water. Geef me water, m'n keel en m'n borst staan in brand...

— Morgenvroeg krijg je een beker. We moeten het nog acht en veertig uur uithouden, jongen.

— Ik smeek je geef me water, water! Ik sterf indien je me niet laat drinken!

heftig. Hij liet mij bijna omkomen van dorst.

— Wat vertel je daar?

— 's Morgens en 's avonds kreeg ik slechts een klein bekertje water en hij dronk zoveel hij wilde. Ik was haast dood...

— Is dat waar? vroeg de kapitein aan Felix.

Op hetzelfde ogenblik opende Jan de ogen. Het had veel moeite gekost hem tot het bewustzijn te brengen. De kleine neger sprong overeind, liep naar Willy en schreeuwde woedend :

— Jij leugenaar. Jan een goede kapitein. Ik naar Jan zien en dan naar het water in het tonnetje en ik gezien dat Jan geen druppel nam. Hij alles laten voor ons.

— Dat is niet waar, riep Willy. Hij had toch uitgerekend, dat we met het water dat in de ton was drie dagen lang iedere dag twee bekers zouden krijgen. En in de ton is geen druppel water meer...

— Hij niet goed rekenen. Hij niet goed rekenen voor ons. Zo Jan ook drinken, wij slechts anderhalve beker krijgen. Beker leeg voor hem, de grote. Beker vol voor ons, de kleine.

Morgenvroeg krijg je een beker, Willy...

— Morgenvroeg.

Jan zat tegen de mast geleund en het was net of zijn krachten begaven. Z'n wangen waren ingevallen en z'n ogen rood van het waken. Hij had ook dorst en het kostte hem moeite zich niet te laten vermurwen door de smeekbeden van Willy.

— Je bent stout! Je bent stout! Ik verwens je! riep Willy ten einde raad en begon wanhopig te wenen.

Jan roerde niet. Hij hield het tonnetje vast. De volgende morgen kon Willy zich niet meer oprichten, zelfs niet toen Jan hem voorzichtig een beker water tussen de lippen goot. Felix begon te kreunen nadat hij gedronken had :

— Dorst... bang... dorst... bang...

★

Pas heel laat in de namiddag van dezelfde dag werden ze door vissers opgepikt. Ze waren alle drie bewusteloos. De vissers slaagden er in eerst Willy en daarna het nikkertje weer tot bewustzijn te brengen. Zo goed en zo kwaad het ging vertelden zij hun avontuur. De kapitein luisterde aandachtig :

— Haha, dat is Jan, de oudste, jullie chef?

— Hij was een slechte kapitein, riep Willy

— Spreekt Felix de waarheid? vroeg de kapitein aan Jan, die zich nu weer oprichten kon.

— Dat was m'n plicht, kapitein. Ik was de oudste en de sterkste en moest voor hen zorgen. Ik was verantwoordelijk voor hun leven.

Meer kon hij niet zeggen, want Willy kwam op hem toegelopen en zei :

— Wees niet boos, Jan. Ik was dom en onredelijk...

— Het is al lang vergeten en vergeven, hoor!

— Vrienden, zei de kapitein van de visserssloep, ik zal een verslag maken en het zou me niet verwonderen, moest Jan een medaille krijgen voor moed en zelfopoffering. Deze avond gaan we aan wal en dan stuur ik dadelijk een telegram. Morgen komen jullie ouders jullie dan reeds halen. De « Commandant Lambert » is ondanks de vreselijke storm veilig te Brest aangekomen. Willy zal zijn grootmoeder terugvinden, Jan zijn oom en de kleine Felix zijn baantje op het schip.

Wat willen jullie later worden? vroeg de kapitein na een poos.

En ze riepen alle drie zo luid ze konden :

— Zeeman!...

Victoria presenteert
AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT VAN BEERSEL

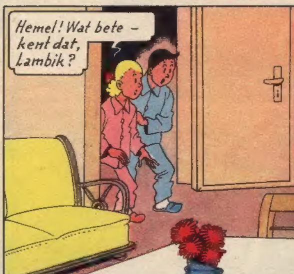
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

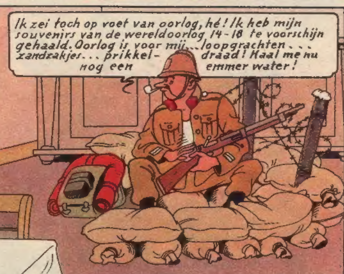

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Terwijl Kuifje en zijn vrienden zich gereed maken om met de maanraket op te stijgen, voeren mysterieuze agenten een gesprek dat voor onze vrienden alles behalve geruststellend is..

Heb je goed nieuws, Wolff?

Ho ja, mijnheer Baxter, ik was het helemaal vergeten!

Ik ontving een telegram van de fabrieken van Jena waarin men me meedeelt, dat de optische instrumenten Maandagmorgen zullen geleverd worden...

Prachtig! Dat is werkelijk goed nieuws

Je gaat terug naar de werf?

Ja, ik bewaak het laden van het materieel...

Wil je niet een paar ogenblikken wachten in de garage? Ik zou je graag een pakje willen meegeven. Je legt het in de kast, die men mij aan boord heeft voorbehouden...

In orde

Enkele ogenblikken later...

Daar ben ik reeds. Heb ik je niet laten wachten?

Helemaal niet! Maar vertel me eens wat er in de kist steekt die je overal meesleurt?

Hm... twee of drie flessen whisky... Het zal daarboven ijzig koud zijn dus... neem ik m'n voorzorgen. Dat snap je toch, niet?

Het spijt me vreselijk, kapitein, doch alcoholische dranken zijn verboden aan boord. Er werden enkele flesjes rhum opgeladen voor geval van nood... maar dat is alles. En wat steekt er in dat pak?

Een beetje tabak voor m'n pijp...

Het spijt me werkelijk, kapitein, doch de instructies zijn formeel: Verboden te roken aan boord van de raket! De voorraad zuurstof volstaat ruimschoots voor de heen en terugreis, maar dat wil niet zeggen dat je er te gek mag mee omspringen! Geloof me, het spijt me vreselijk...

Ha, zo staan de zaken! En je meent dat ik in zulke voorwaarden in die vliegende sigaar zal stappen? Nooit van m'n leven, begrepen! Ik heb er genoeg van. Vlieg naar de maan, Mars of Jupiter, maak een wandelingtje op de Grote Beer indien jullie daar lust toe hebben...

...maar mijn besluit staat vast: Ik vertrek niet

Wel, kapitein, ben je boos? Wat is er aan de hand?

Wat er aan de hand is? Duizend bommen en granaten, men verbiedt me een beetje whisky en wat tabak aan boord te nemen en daarom vertrek ik niet. Nu weet je het!

Neen, daar is geen "indien", geen "maar" en geen "evenwel", ik vertrek, niet. Punt. Basta. Knoop dat goed in jullie oren!

Je hebt gelijk, overschot van gelijk!

?

(Wordt voortgezet.)

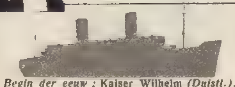
DE "UNITED STATES"

DE SNELSTE BOOT TER WERELD

DE 7 WINNAARS VAN DE BLAUWE WIMPEL

Begin der eeuw : Kaiser Wilhelm *(Duitsl.)*.

1907 : Mauretania *(Groot Brittannië)*.

1924 : Bremen *(Duitsland)*

1933 : Rex *(Italië)*.

1935 : Normandie *(Frankrijk)*.

1938 : Queen Mary *(Gr. Brittannië)*.

1952 : United States *(Ver. Staten)*

66 KILOMETER PER UUR

SEDERT twee maanden is de « Queen Mary » de Blauwe Wimpel kwijt, die ze zelf op de « Normandie » veroverde in 1938. Bij zijn eerste tocht over de Atlantische Oceaan heeft de Amerikaanse paketboot « United States » het record van de Britse reus geklopt met zo maar eventjes 10.10 u. ! De « United States » doorkliefde de golven met een snelheid van 66 km. per uur. Kunnen jullie zich goed voorstellen wat dat betekent ? De automobilist die een gemiddelde van 66 km. per uur wil aanhouden over een grote afstand, is verplicht buiten de bewoonde centra aan meer dan 100 km. per uur te rijden of hij komt er niet ! En er is hier geen sprake van een gladde autosnelweg, maar van de oceaan !

DE HAZEWIND DER ZEEEN

DE prachtige Britse paketboten « Queen Mary » en « Queen Elizabeth » hebben nog een mooie troost, want zij blijven de grootsten ter wereld. Naast hun 80.000 ton zou men de « United States » met zijn 51.000 ton bij de pluimgewichten kunnen rangschikken, en toch is hij slechts 9 m. korter dan de « Qeen Mary » (301,7 m. tegen 310 m.), maar hij is veel smaller. De « United States » heeft slechts een breedte van 31 m. en zo ziet men dadelijk aan de fijne, slanke bouw dat hij gemaakt is om aan hoge snelheid te varen.

De « United States » heeft een bemanning van 1.000 koppen en kan 2.000 passagiers aan boord nemen, dat is toch lang niet zo kwaad ! In geval van oorlog kan de boot als troepentransportschip dienst doen en 15.000 man vervoeren. De actieradius van het schip is reusachtig ! De ingenieurs hebben er speciale installaties in aangebracht die van zeewater drinkbaar water maken !

ALLES IN ALUMINIUM

ONZE paketboot, zo verklaren de Amerikanen trots, is de enige ter wereld waarop geen brand te duchten valt. Voor de romp bleef men trouw aan het staal, doch voor het overige is bijna alles uit aluminium vervaardigd : de schoorstenen, de mast, de reddingssloepen, de tafels, de deuren, de ligstoelen, enz., enz. De stoffen zoals gordijnen, linnengoed en tapijten ondergingen een speciale chemische bewerking (die voorlopig nog geheim is), waardoor ze onontvlambaar zijn. Men moet al heel goed zoeken om nog houten voorwerpen op de « United States » te vinden, maar er zijn er toch enkele : de vleugelpiano's en de hakblokken van de beenhouwer. Hier zou aluminium inderdaad niet wenselijk zijn !

Een heel boek zou men kunnen volpennen over de technische wonderen welke men aan boord van de « United States » vindt. Om er een enkele te noemen : een telefooncentrale die het mogelijk maakt in volle zee, van uit je hut, met om het even welk land te telefoneren !

GEEN MENS ZAG OOIT DE BLAUWE WIMPEL !

DE Blauwe Wimpel, die zich nu reeds meer dan honderd jaar in de wereldbelangstelling mag verheugen, is geen wimpel en ziet niet eens blauw !

In 1838 kwam het Engels stoomschip « Great Western » in vijftien dagen over de oceaan en de Britten waren daarmee zo in hun schik, dat ze een passende uitdrukking zochten om lucht te geven aan hun gevoelens. Ze zeiden : De « Great Western » verdiende de « blauwe band ». Over de Ridders van de Orde van de Kouseband hebben jullie al wel eens gehoord, niet ? Dat is de hoogste Engelse ridderorde, die als kenteken de « blauwe kouseband » heeft. Aan dit schip gaf men de « blauwe band », dus slechts in figuurlijke zin.

OM HET GEHEMELTE TE STRELEN VAN 2.000 PASSAGIERS EN EEN 1.000 KOPPIGE BEMANNING HAD MEN NODIG :

Wild en gevogelte . 27.000 kg.
Groenten 40.000 kg.
Kaas · 1.000 kg.
Suiker : 20 000 kg.
Eieren : 5 800 dozijn
Fruit . 28.000 kg.
Koloniale waren : 50.000 kg.
Vis 12.000 kg
Boter · 2 000 kg.
Aardappelen : 24 000 kg

De Bloemen van de Hemel

TOEN de Almachtige na zes dagen hemel en aarde had geschapen, wandelde Hij eens rond, om alles zorgvuldig na te kijken en terzelfdertijd te genieten van de stralende schoonheid van Zijn Schepping.

De natuur pronkte in haar mooiste zomertooi. Een spelend windje ruiste door de dichte kruinen. Planten en struiken prijkten met helder of donker groen en overal doken bloemen op en verspreidden hun zoete geuren. Vogels van alle pluimage scheerden door de lucht of orgelden hun dankvooisje van tussen het kreupelhout.

De dieren waren overal duchtig aan het werk getogen, om hun woning zo aangenaam en gerieflijk mogelijk te maken.

Onze Lieve Heer keek welgevallig naar al het moois, dat Hij door Zijn almacht uit de baaierd te voorschijn had geroepen. Vooral de bloemen, die eerbiedig hun kroontje nijgden wanneer de Goede God voorbij ging, behaagden Hem uitermate. Hij glimlachte naar de witte margrietjes en knikte goedkeurend naar de zuivere lelies, de bloedrode rozen, de blauwe viooltjes, de trotse tulpen en de duizenden andere bloemen, die de met muziek gevulde lucht doordrenkten met een bedwelmend aroom.

De Almachtige staarde naar het blauwe uitspansel, waarin geen enkel wolkje dreef. Peinzend keek Hij de vogels na, die beladen met stropijltjes of voedsel naarstig de vleugels repten.

« Nu heb ik wel mijn bloemen op aarde », dacht Onze Lieve Heer, « maar ook in de hemel, of liever het uitspansel, dat de mensen hemel zullen noemen, zouden er bloemen moeten zijn... Als de mens naar omhoog kijkt en met zijn gedachten bij mij vertoeft, mag de hemel tegenover de aarde in schoonheid niet onderdoen.

En Onze Lieve Heer nam enige rupsen, die traag over een takje kropen, en zei :

« Jullie mogen mijn hemelbloemen zijn. »

Hij blies zachtjes over hen en zie : de rupsen veranderden plotseling in helgekleurde vlinders, die blij rondfladderden en de veld- en tuinbloemen gauw gingen vertellen, dat zij thans familie geworden waren.

Sindsdien fladderen deze zorgeloze zondagskinderen, — want zij ontvingen immers hun nieuwe bestemming op de zevende dag, — in de Zomer van bloem tot bloem en vertellen hun devoot luisterende zusjes, de aardebloemen, die over geen vleugeltjes beschikken, alle nieuwtjes die zij tijdens hun tochten vernemen.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

ZE WAS MEER WAARD !

KASPA
10 FR.

Ja, ze is onbreekbaar !
Onbreekbaar?
Ja, kijk !
Zie je... Ze gaat !

?
?

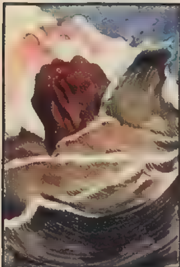
!
!
Hoe ?... Je reclameert ?... De extra-platte uurwerken kosten veel duurder! Je bent me nog 25 francs schuldig !...

HERGE

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

David Balfour sloot aan boord van de « Covenant » vriendschap met Alan Breck, een aanhanger van de Stuarts. De kapitein meldde hen zo juist dat de brik gevaar loopt.

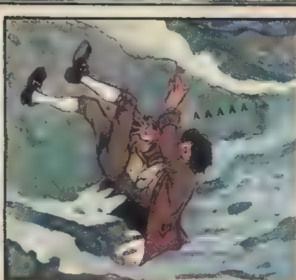

(Wordt voortgezet.)

DE WILDE JACHT

IN HET RIJK VAN GEESTEN EN SPOKEN

DOOR G. BERGEN

De stormwind zwiept de takken en huilt over het land. Hier en daar werpt hij de pannen van het dak; een slecht gesloten venster vliegt open en het glas rinkelt naar beneden. De mensen zitten roerloos te luisteren naar zijn geweldige krachtontplooiing. In de woeste vlagen die de lucht in rep en roer zetten menen zij vertrouwde klanken te horen. Roept daar niet een klagende ziel? Wie is het, die daarboven schreeuwt en roept?

Wanneer zulke vragen opduiken, weet men er spoedig een antwoord op te vinden. Niets is zo rijk en vruchtbaar, als de verbeelding. En vermits de mensen vroeger hardnekkig geloof hechtten aan het bestaan van geesten en spoken, lag het voor de hand dat zij ook de lucht met spookgestalten bevolkten.

Thans weten wij, dat de natuurkrachten niets met zulke fantastische wezens te maken hebben, maar toen de mensen nog niet beter wisten, geloofden zij vast dat er zonderlinge dingen gebeurden als de storm over het land voer.

Gebeurde dit in de tijd rond Kerstmis — in de Twaalf Nachten van het Midwinterfeest — dan leed het geen twijfel dat het Wodan was, de Heer van het Dodenheir, die op zijn achtpotige schimmel door het luchtruim raasde, gevolgd door de zielen van de afgestorvenen, om als windgod de akkers tot vruchtbaarheid te zegenen. Wanneer de dagen het kortst waren, was de lucht immers vol geesten, die de oude woning weer opzochten om aan de feestelijkheden deel te nemen. Er waren boze geesten op ronde, om de vruchtbaarheid van de akkers te belemmeren, maar ook veel goede geesten, die de voorouders, die een handje toestaken opdat de oogst volgend jaar flink zou meevallen. In Limburg zegt men nog, dat veel stormwind in de Kerstdagen een rijke fruitoogst belooft.

Maar het stormt niet alleen in de Kerstdagen! Ook in het voor- en het najaar raast de wind huilend door de lucht. Wie voert dan het geestenheir aan?

Zowel in Noord- als in Zuid-Nederland komen talrijke legendarische en historische figuren daarvoor in aanmerking.

In de Hollandse Achterhoek beschouwt men Berendje van Gaalen als leider van de geestenstoet. Men bedoelt hier de veldheer Berend van Galen, uit Munster, die in 1667 Gelderland en Overijsel binnenviel en in 1672 Groningen belegerde. Zijn troepen gedroegen zich als echte bezettingstroepen doorgaans doen, zodat het niet te verwonderen is dat zijn nagedachtenis nog eeuwen later bij het volk in een slechte geur stond. In de Hollandse Achterhoek zit Berendje nu als « manneken in de maan » — omdat hij op een Kerstdag gaan jagen was en, toen hij niets treffen kon, een bussel hout ontvreemde — maar telkenjare trekt hij, te midden van de stormwind, met zijn honden door de lucht.

Elders wordt verteld, dat de Wilde Jacht de stoet is van een zondagsonteerder, die met honden en paard tot eeuwig jagen veroordeeld werd. Op andere plaatsen is het de Hellewagen, gevoerd door de duivel, die een zondaar naar de hel brengt. Maar soms beweerde men eveneens, dat het een groep vrijmetselaars was.

Volgens het volksgeloof hadden de vrijmetselaars hun ziel aan de duivel verkocht en, in ruil kregen ze zoveel geld, als hun lustte. Ze hadden maar met de vuist op de kachel te slaan, en het geld viel rinkelend in de kolenemmer of de asbak... Het volk meende, dat ze door de lucht konden vliegen en bijgevolg vertelde men spoedig, dat ook de vrijmetselaars van de Wilde Nacht deel uitmaken.

Een boer van Meuzegem moest 's nachts eens de vroedvrouw halen. Onderweg zag hij eensklaps een grote klaarte in de lucht en hoorde getier en gezang. Hij hoorde het in de verte middernacht slaan. Ijlings maakte hij, dat hij ter bestemming kwam, en vertelde dat hij de vliegende framassons ofte vrijmetselaars had gezien.

Een oude zeeldraaier uit Asse vertelde, dat hij eens laat in de avond naar huis keerde. Hij hoorde de framassons afgevlogen komen, op hun instrumenten spelend.

— Ik had maar juist de tijd me in een greppel te laten vallen, vertelde hij, want ze vlogen zo laag, dat ze mij met hun voeten konden raken. Ik kreeg een duchtige trap maar hoorde opeens een stem « Het is de oude zeeldraaier, laat hem met rust. » Een bewijs dat er van deze kanten ook bijwaren...

Het is vanzelfsprekend, dat ook grote misdadigers aan Wodans stoet werden toegevoegd, zo bij voorbeeld Ahasverus, de Wandelende Jood, die Christus eens een ogenblik rust weigerde op weg naar Golgotha en sindsdien moet rondzwerven, zonder rust noch duur. Ook de broedermoordenaar Kain en de wrede Herodes werden door het volk met de Wilde Jacht vereenzelvigd.

Thans weten de mensen echter beter, en hebben zij de oude angst opzijgeschoven. En dat is maar goed ook...

DE KUIFJE'S BON

HEB JE REEDS EEN BLOKJESSPEL?

Met deze mooie blokjes kun je zes originele tekeningen van je vriend HERGE maken.

VOOR 500 PUNTEN KUN JE EEN BLOKJESSPEL VERKRIJGEN

DE OVERIGE GESCHENKEN

Prentjes « REINAERT DE VOS », 5 reeksen.	Per reeks	50
Prentkaarten KUIFJE, 2 reeksen.	Per reeks	70
Briefpapier KUIFJE		80
Wimpel KUIFJE in 3 kleuren		100
KUIFJE's CHROMO's van de reeks « ZIEN EN WETEN », 3 reeksen.	Per reeks	125
Portefeuille KUIFJE		200
Bloc-notes KUIFJE passend bij de portefeuille		250
Reserve-bloc		50
Puzzle KUIFJE		350

N. B. — Er bestaan geen andere geschenken dan deze van bovenstaande lijst!

De blanken die de kolonie van Haïti besturen, weigeren de negers de vrijheid en de gelijkheid te schenken. Elizabeth en Hélène verlaten Saint-Gervais, dat door de rebellen verwoest werd.

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Daar de man geen antwoord kreeg, richtte hij z'n wapen... Men hoorde de haan afgaan, doch er weerklonk geen schot...

— Wie bent u en wat doet u op mijn schip ? vroeg de neger met het verband om het hoofd.

Achter op de kano sprak nu een vrouw :

— Professor ! Jij bent het ! Schiet niet... Ik ben het, Elisabeth en Hélène zit naast me !

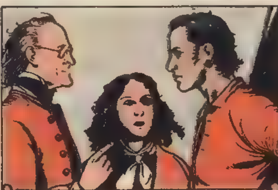
— Helène ! Juffrouw Elizabeth ! Niet mogelijk, riep de professor maar hij hielp de dames toch vlug aan boord brengen.

— Professor Anatole Gamelin, stelde Elizabeth voor. Het is een oude vriend, muziekleraar en de beste man ter wereld. Hij is alleen een beetje verstrooid. Professor, dat is Eustache en onze vriend hier is niet zo zwart als hij er wel uitziet !

— Hij dankt zijn tint aan kachelroet ! Hij heet Paul, is eigenaar van dit schip en heeft ons het leven gered.

— Ik heb slechts een wederdienst bewezen, antwoordde Paul. Maar, professor, waar is mijn stuurman gebleven ?

— Giacomo ? Die is aan wal gegaan om je te zoeken.

Die ongelukkige ! Ik had hem nochtans op het hart gedrukt niet van boord te komen. Er is hem zeker iets overkomen !

— Wel, wel, riep Eustache toen hij het wapen bekeek, professor wou ons doden met een leeg pistool !

— Hij heeft misschien zijn viool geladen, zei Paul lachend !

— Mijne heren, begon de professor boos, u...

Doch op het strand weerklonk een gehuil dat hem de adem afsneed...

— We zijn ontdekt, zei Paul.

— Kijk, negers blanke achtervolgen. Hij in het water gaan... komen naar hier, antwoordde Eustache.

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk, oom Elemir, Leentje en de twee spitsboeven trachten, onder leiding van Luhama, het eiland te verlaten. Ze begeven zich naar een verlaten tempel, doch men volgt hen op de hielen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

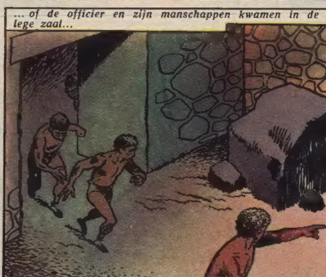

(1) Misschien de tovenaar...

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

De oliereservoirs van Lowest werden in brand gestoken. Huizen werden in as gelegd en er vielen slachtoffers. Iemand beschuldigde Ben en een razende menigte komt naar Put 32...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

VAN RESTAURATIE GESPROKEN

IN een befaamd Parijs restaurant kwam een zekere mijnheer Magnieu binnen. Hij zette zich aan tafel en de ober kwam de bestelling noteren. De klant had trek in kreeft. Men toonde hem een mandje vol verse schaaldieren. Mijnheer Magnieu dierf vermetel vragen of de beestjes wel vers waren. Zo'n affront kon de ober niet dulden. Hij deed een greep in het mandje en hield een van zijn mooiste kreeften onder de neus van de onbetamelijke klant. En ziehier wat er volgens een correspondent toen gebeurde : « Wellicht om zijn eigen versheid te bewijzen groef dit dier plotseling zijn gevaarlijke scharen in het wantrouwend reukorgaan van de klant en pas na veel rukken en schade kon men neus en kreeft scheiden. Als voor zijn kreeften verantwoordelijk, heeft de restauratiehouder volgens de uitspraak van het gerecht, dat er zich mee gemoeid heeft, 13.000 frs. schadevergoeding moeten betalen aan mijnheer Magnieu voor de restauratie van diens neus... »

HET WONDERSCHIP VAN ST. TRUIDEN

Ik zie de uitblinkers in aardrijkskunde zich reeds afvragen : St. Truiden ? Door welke rivier mag dat Limburgs stadje wel besproeid worden, vermits er sprake is van het wonderschip ? St. Truiden wordt door geen enkele stroom of rivier besproeid en er is zelfs geen vaartje. Maar niettemin hebben de Truienaars een wonderschip dat heel de wereld hen mag benijden.

HET is het nieuw astronomisch uurwerk van de heer Festraets. Dit nieuw uurwerk is 6 m. hoog en bestaat uit meer dan twintig duizend onderdelen. In de patrijspoorten worden twaalf grote havensteden afgebeeld, en daaronder de waterstanden van die havens. Men ziet het schip een reis naar New York maken vechtend tegen een storm.

EEN NIEUWE STAD

IN drie jaar tijd heeft de Belgische Spaar- en Lijfrentkas de bouw van 28.359 nieuwe woningen voor in het totaal 113.000 mensen gefinancierd. Had men deze huizen nu allemaal op dezelfde plaats gebouwd, dan had men op de landkaart een nieuwe Belgische stad moeten toevoegen. Het is misschien maar beter dat er geen nieuwe stad gekomen is, want dan waren al de landkaarten weer meteen verouderd en die verouderen tijdens de laatste jaren zo gauw, dat men het haast niet meer kan bijhouden.

Deze foto werd genomen te Cannes, waar de filmvedetten elkaar ieder jaar rendez-vous geven.

BREEK DE STRATEN NIET OP !

WAAR zou deze waarschuwing wel mogen voorkomen ? In Egypte ? In Iran ? Of elders waar er warmbloedige opstandelingen rondlopen ? Neen, deze waarschuwing werd uitgehangen in het vreedzame dorpje Bovry Saint-Andeol, in Frankrijk, dat namelijk door een andere plaag geteisterd wordt : het krioelt in dat dorp en in de omgeving van lijnvissers, en deze verwoede liefhebbers respecteren niets om wormpjes te vinden voor hun haakjes. En zo ver is het gekomen, dat zij zelfs de straatstenen langs de vijvers en rivieren opbreken, om toch maar goede wormpjes te vinden. De burgemeester heeft daar nu paal en perk moeten aan stellen, en de veldwachter scherpe opdrachten gegeven!

DUIK MET EEN PRUIK !

JIJ zwemt niet met een pruik ? Ha, maar dan ken je het laatste modesnufje niet, hoor ! De Amerikanen hebben besloten in Europa badmutsen in te voeren uit plastic die gelijken op... een pruik ! Ze zijn roestrood, bruin of platinablond van kleur en baadsters kunnen dus, op het ogenblik dat ze in het water stappen, de kleur van hun haar eventjes veranderen. « Duik met een pruik » is voortaan het motto in Amerika.

TIME IS MONEY

TIJD is geld, schreef Benjamin Franklin, en alle Engelssprekenden hebben zijn slogan « Time is Money » overgenomen. Maar voor niemand is deze leuze zo letterlijk waar, als voor het Amerikaans blad TIME dat verleden jaar zijn normale winst met 11 % heeft opgevoerd en nu het ronde sommetje van 150.000.000 dollar (in Belg. frankskens : zeven milliard 500 miljoen frs.!) heeft gewonnen.

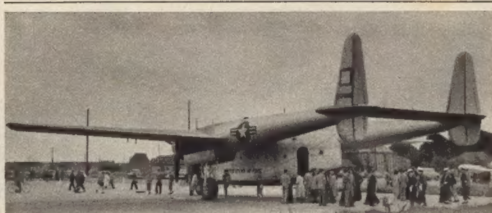

Op het strand van La Baule op de Franse Atlantische Kust, zijn er veel gelegenheden om zich goed te vermaken. Getuige daarvan : deze mooie foto.

KLEINE GESCHIEDENIS VAN DE KLANKOPNAME

Het was Edison die nu een zeventig jaren geleden voor het eerst de klank kon bewaren op een tinnen cylinder. De klank bewaren en vermenigvuldigen, dat was nog heel wat anders, dan hem over lange afstanden doorzenden.

DE eerste gramofoonplaten werden gebouwd door Alexander Graham Bell, de man die heel de Verenigde Staten van een telefoonnet voorzien heeft. In 1900 exposeerde een Deense ingenieur te Parijs zijn **telegraphone** : een apparaat om de klanken op te nemen op staaldraad. Het waren de Duitsers die deze nieuwe uitvinding perfectionneerden en draagbare draadopnametoestellen bouwden. Dan kwam de uitvinding van de microsillon die ons de long playing platen gebracht heeft. Maar die worden thans reeds ernstig in gevaar gebracht door de bandopnametoestellen die in Amerika tot het uiterste geperfectionneerd werden. Deze banden (uit papier of plastic) worden thans aan de andere kant van de Oceaan reeds algemeen gebruikt voor de originele opnamen van platen en de klankopnamen van de films.

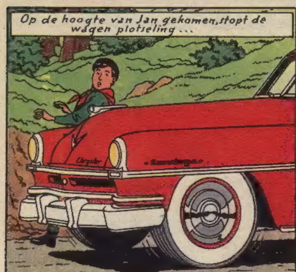

Dit Amerikaans legervliegtuig van het Fairchild Packet-type wordt gebruikt voor zware transporten van jeeps, kanonnen, munitie, enz. Men kon het ook bewonderen op de vliegfeesten van Melsbroek.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Er werd een misdaad gepleegd in het kasteel van Hoog-Koenigsburg. De aanvaller viel uit het venster en werd op slag gedood. Intussen rijdt een auto de weg naar Tannenkirch op.

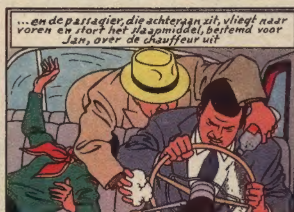

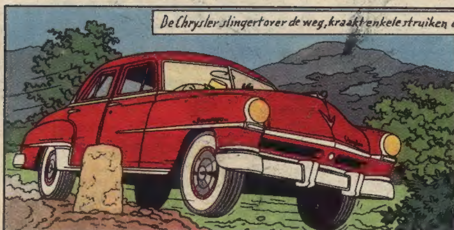

(Wordt voortgezet.)